

„Možná ti vaši čtyři nahoře už dávno rejou nosem do hlíny,“ opakoval Clovis. „O’Connell tvrdil, že je neviděl už dobré dva měsíce.“

„Ne, nejsou mrtví,“ řekl Peyrac.

„Jak to víte?“

„Protože to nám osud nemůže udělat.“

Vzal Angelice z náruči malou Honorinu a všem nařídil, aby šli jen velice opatrně. Pak začal stoupat po příkrém kluzkém svahu, po němž se hnala zpěněná voda.

Muži měli na starosti dva koně, které vzali s sebou. Angelika by se byla ráda nabídla, že se postará o kobytku, jenže už nemohla a stěží stála na nohou. Listí, které rval liják ze stromů, se jí lepilo na tvář a oslepovalo ji. Seběmenší chybný krok mohl znamenat smrt.

Rozhlédla se, jestli její společníci nebo děti nepotřebují pomoc. Viděla, že kuchař Octave Malaprade podepírá Elvíru, téměř ji nese. Klidný pan Jonas krácel pevně a odhodlaně, přestože jeho mokrá obličej připomínal spíš tritona, jenž se právě vynořil z vln. Tlačil před sebou a podpíral chudinku paní Jonasovou, která už byla naprosto vyčerpaná.

Florimond a Cantor nesli na zádech každý jednoho chlapce a ona viděla, jak synové pomalu krácejí sehnutí pod svým břemenem a vlasy visící jim přes obličej jim jako crčící opona zastírají výhled.

Ztělesněné zoufalství.

Před třemi dny karavana opustila zničený Katarunk. Poutníci s sebou vzali jen jediný pár koní. Maupertuis a jeho syn Pierre-Joseph byli vysláni s ostatními zvířaty na jih, zpátky do Gouldsbora.

Každý z těch, kdo se rozhodli následovat Peyraka do vnitrozemí, věděl, že Wapassu má z pevnosti pouze jméno. Neskryval před nimi, ještě než vyrazili, že je to jen přístřeší bez opevnění, jakási jeskyně, kde si čtyři horníci, které tam před rokem nechal, nemohli udělat žádné pohodlné bydlení, protože v podstatě měli přezimovat v Katarunku. Současně však doufal, že ještě než uhodí velké zimy, stihnou ho opravit.

První den cesty puli na dvou kanoích s částí zavazadel a dětmi, které na nich odpočívaly. Ostatní šli po břehu.

Druhý den opustili Kennebec, jehož proud byl příliš prudký a plný peřejí. Podél toku malé modré říčky, klidně protékající mezi loukami, vrbami a topoly, zamířili na východ. Nepotkali živou duši. Z nějakých tajemných příčin byla říčka pokládána za posvátnou.

Doufali, že dorazí na místo třetí den odpoledne, ale po strašné větrné noci, která jim rozmetala provizorní přístřešek na přespaní, je překvapil ledový liják.

Wapassu, Stříbrné jezero, hlídané posvátnou řekou a duchy ušlechtilých kovů, žárlivě bránilo svou samotu.

Angelika zakopla o kořen a upadla na kolena. Měla pocit, že už nebude mít sílu vstát a že bude muset dolézt nahoru po čtyřech.

Vynaložila veškeré úsilí, aby zvedla hlavu, a málem vykřikla úlevou. Tmavá studna nebe se konečně pootevřela a ona zahlédla světlejší kousíček, prosvítající mezi nakupenými letícími mraky.

Joffrey de Peyrac stál nahoře a díval se na ni, jak se blíží. V náruči držel dítě. Její dítě. Ani v těch nejodvážnějších snech si to nedokázala představit. Ó, lásko moje, to tebe jsem viděla ve snech... vedl jsi nás bouří, stále dál, dál a dál, jako kdysi Kain prchající se svými lidmi před prokletím... A přesto jsi se nedopustil ničeho zlého... Proč?... Proč?

Peyrac viděl, jak Angelika upadla, a pohledem shora jí pomáhal vstát a z posledních sil se dopotáčet až k němu. Zpod pláště vykukovala Honorina, rozzářená radostí. Byla v náruči otce, kterého konečně našla na konci světa, shlížela na pochmurný kraj, před nímž ji chránil, a jásala jako šťastné dítě.

Ve hvízdání větru a hukotu vody nemohla Angelika Joffreye de Peyrac slyšet. Ale kýval hlavou, jako by ji na cosi upozorňoval, a ona kousek vlevo zpozorovala prkennou stavbu s mlýnskými lopatkami jako obrovská černá křídla.

Stopa po lidské činnosti jim všem dodala trochu naděje a odvahy.

Přesto ještě nebyli u konce svých béd. Tenhle mlýn byl jen předsunutá stráž.

O kousek dál stromy ustupovaly otevřenější krajině. Stáli u pusté temné hladiny velkého jezera, do níž bušil déšť: svíral ho prstenec oblých kopců. Na jejich černých vrcholcích se jako vlhké cáry a závoje zachycovaly mraky, rychle unášené větrem. Joffrey de Peyrac stále s Honorinou v náručí vedl své druhy na levý břeh jezera. Když přešli po dřevěné lávce, octli se na poměrně široké lesní cestě, kterou však déšť změnil ve strouhu. Někteří z nich byli už tak unavení, že uklouzli a padli do mazlavého bláta. Držela je jediná myšlenka: že se už snad octnou pod střechou, kde bude plápolat příjemný ohýnek.

Jenže už obešli celé jezero, a nezahlédli jediné světýlko. Prošli tedy po úzké šíji, která spojovala první jezero s dalším, menším, obklopeným příkrými útesy. Strmý břeh se jim drolil pod nohama. Museli si dát pozor, aby nešli příliš po kraji. Protáhli se jakousi škvirou mezi skalami a objevilo se třetí jezero, široké a nalevo lemované loukami a nízkými vršky. Cestička přes močál byla zpevněna prkny, aby se tudy snadněji šlo.

Ale i tentokrát dorazili až na konec jezera, aniž zahlédli jedinou zeď nějakého stavení.

Nešťastně se rozhlíželi a nic neviděli. Přesto v šumícím dešti ucítili příjemnou vůni hořícího dřeva.

„Cítím kouř,“ vykřikl Bartoloměj jasným hláskem. „Cítím kouř.“

Drkotat zuby a třásl se tak, že by upadl, kdyby ho Florimond pevně nedržel. Za vlasy obou Angeličiných synů, bohaté a teď úplně mokré, by se nemusela stydět ani jedna najáda v starém Řecku. Ale Florimond i Cantor čelili té pohromě s přehledem. Tvrdili, že už prožili horší věci. Vždyť jen tak trochu sprchlo...

Otec Cantora požádal, aby ze svého vaku vytáhl velkou mušli, mořskou lasturu, pomocí níž námořníci v mlze troubí, když padne mlha. Mladík nafoukl tváře a skalní ozvěna mu několikrát vrátila dutý tón mušle.

Po chvíli zahlédli za skalnatým výběžkem, zasahujícím hluboko do jezera a porostlým jedlemi a červenými smrky, v mlze připlouvat loďku a v ní nejasnou postavu. Z bledé tváře je tiše pozorovaly bezvýrazné oči. Loďka přistála u břehu.

Hrabě de Peyrac promluvil na veslaře anglicky. Neodpověděl. Byl němý. Byl to převozník z mlh, bledý jako přízrak, s bílými vlasy. Do loďky nastoupily nejdřív ženy a děti, pak Joffrey de Peyrac s Honorinou.

Skupinka přistála na podmáčené louce, a zatímco loďka odplula pro ostatní, šli po mírném svahu ke konci mysu.

Vůně dýmu byla silnější. Vycházela jakoby ze země a mísila se s mlhou.

Pod nohama se jim otevřela černá díra s několika schody. Vešli do otvoru té nory a strčili do dveří.

Do tváří je uhodila vůně rozpáleného tuku, tabáku, horkého rumu, světla lamp a svíček a také dobré, milé, blahodárné teplo plápolajícího ohně.

A na rudém pozadí té palčivé výhně je udiveně pozoroval obrovský černoch.

Byl oblečený v kožešinách a kůži, v uších se mu blyštěly zlaté kroužky, kudrnaté vlasy měl bílé jako sníh. Angelika vykřikla. Poznala tu černou tvář z minulosti.

„Kouassi-Ba!“

(2)

Znovu tedy našla Kouassi-Ba, dobrého, oddaného, statečného Kouassi-Ba, obrovitého otroka, jenž kdysi ve vyšívaném saténu a se šavlí v ruce hlídal její dveře v toulouském paláci. Hrabě de Peyrac ho ještě jako mladého koupil od Berberů a naučil ho své vědě. Kouassi-Ba ho následoval až do odsouzení, až na galeje. Pak s ním uprchl z lodi a zmizel ve Středozemí...

Jak to že jí nenapadlo už dávno se manžela zeptat, co se stalo s věrným služebníkem? To proto, že se spolu ještě neopovážili promluvit o tom, co se dělo po předstírané popravě. Takže další lidé vstávají z mrtvých!

Mohutný černoch ji zprvu nepoznal. Podivil se, proč se k němu ta špinavá a promoklá žena vrhá, tiskne mu obrovské černé ruce v jemných a prokřehlých dlaních a opakuje:

„Kouassi-Ba! Ach, drahý Kouassi-Ba,“ a kapky deště stékající jí po tvářích vypadají jako